

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 25/01/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1139

“YÊU CÀNG NẶNG, HẬN CÀNG SÂU THÌ MÊ CÀNG NHIỀU”

Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải tan nhạt dần với yêu và hận. Tan nhạt không có nghĩa là chúng ta vô tình với mọi người mà chúng ta tận bản phận, trách nhiệm nhưng chúng ta không dính mắc ở trong tâm. Chư Phật Bồ Tát luôn bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh. Hòa Thượng Tịnh Không một đời bận rộn vì chúng sanh, Ngài tận trách nhiệm nhưng Ngài không tình chấp, không dính mắc.

Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta vẫn chấp trước, những người thuận theo chúng ta thì chúng ta yêu, nghịch với chúng ta thì chúng ta ghét. Tình yêu của chúng ta không xuất phát từ tâm “*vô duyên đại từ*” mà chúng ta yêu ghét vì “*tu lợi*”. Chúng ta chưa thể mở rộng tâm thành tâm “*đại bi*” của Phật. Hàng ngày, chúng ta vẫn chìm đắm trong buồn vui, thương ghét, giận hờn, đố kỵ, hơn thua, tốt xấu. Chúng ta yêu càng nhiều, hận càng sâu thì mê càng nhiều.

Chúng ta đang mê thì dù chúng ta lay Phật, niệm Phật, công phu chuyên cần hơn thì con đường vắng sanh của chúng ta cũng mờ mịt. Đây là lý do học trò của Ngài Lý Bình Nam có hơn 300.000 người nhưng chỉ có 30 người vắng sanh. Thời của các Ngài cách chúng ta đã 50 năm, hiện tại sự ô nhiễm của chúng ta càng sâu hơn, đến thế hệ của Hòa Thượng Tịnh Không và thế hệ chúng ta thì số người vắng sanh sẽ còn ít hơn. Người học Phật nhiều nhưng người có thành tựu ít vì chúng ta thay vì chấp trì danh hiệu “*A Di Đà Phật*”, chúng ta chấp trì yêu ghét, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”.

Phàm phu chúng ta rất đáng thương! Chúng ta rất dễ bị cám dỗ. Chúng ta không đắm chấp với danh vọng nhỏ nhưng danh vọng lớn có thể cám dỗ chúng ta. Người xưa thường nói: “*Xưa nay, chinh chiến có mấy người quay về*”. Chúng ta đang chinh chiến với “*tập khí phiền não*” của chính mình. Trong thuận cảnh thì chúng ta thường mất cảnh giác.

Tôi thường khuyên mọi người: “*Đừng cho mình có cơ hội*”. Khi cơ hội đến thì chúng ta phải biết từ chối. Hòa Thượng đến khắp nơi trên thế giới, mọi người dành cho Ngài những đãi ngộ tốt nhất nhưng Ngài đều từ chối, không tiếp nhận. Ngài chỉ đến giảng pháp, khi xong việc thì Ngài trở về, không ở lại dù chỉ một giờ. Tập khí, phiền não của chúng ta rất nhiều, nếu chúng ta lơ là thì chúng ta sẽ rất dễ bị dẫn dụ, mê hoặc. Nhiều người học, làm giáo dục đạo đức Thánh Hiền cũng đã bỏ cuộc. Họ đã được đào tạo rất tốt nhưng họ vẫn từ bỏ để chọn cái lợi ngay trước mắt.

Những người tận tụy vì chúng sanh thì mọi người thường thấy họ nghèo, khổ. Họ có đời sống thanh đạm, họ nghèo nhưng không khổ. Hòa Thượng từ khi 36 tuổi đã không quản tiền, Ngài không cầm tiền. Người ngoài thấy Ngài rất nghèo nhưng Ngài không khổ, Ngài vẫn có thể làm được rất nhiều việc vì chúng sanh. Hòa Thượng đã xây dựng rất nhiều trường học, trung tâm giáo dục “**Đệ Tử Quy**”, in hàng nghìn tấn Kinh sách để tặng.

Tổ Sư Đại Đức thường tìm về chốn tịch tĩnh, vắng vẻ tránh xa chốn đô thị bởi các Ngài muốn lánh xa sự cám dỗ của thế gian. Các Ngài không để mình tùy tiện tiếp cận duyên. Chúng ta tiếp xúc với duyên của “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị dẫn dụ. Chúng ta càng yêu hận thì chúng ta sẽ càng muốn chiếm hữu từ đó “*tham, sân, si*” sẽ dậy khởi.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta tu hành nhưng niệm yêu, ghét của chúng ta vẫn sâu nặng thì dù chúng ta niệm Phật, lay Phật cần mẫn hơn chúng ta cũng không thể có thành tựu. Chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải tan nhạt dần với hoàn cảnh nhân sự, vật chất; nội tâm chúng ta phải phát xuất ra tâm từ bi, hoan hỷ, thành khẩn, chân thành giúp đỡ tất cả mọi người***”. Chúng ta dùng tâm chân thành đối đãi với chúng sanh thì tâm “*tự tư tự lợi*” sẽ giảm dần. Khi chúng ta chỉ nghĩ đến chúng sanh, bận rộn vì chúng sanh thì chúng ta sẽ không còn nghĩ cho mình. Chúng ta bận niệm Phật thì tâm chúng ta không rảnh để vọng tưởng.

Chúng ta tan nhạt hoàn cảnh vật chất, nhân sự ở trên tâm chứ chúng ta không tan nhạt ở trên sự. Chúng ta làm tốt tất cả mọi việc nhưng chúng ta không lưu lại trong tâm. Điều này không dễ dàng mà chúng ta phải học dần. Chúng ta đang dẫn dắt mọi người thì chúng ta không thể để mặc mọi người tự tu hành. Chúng ta đang trồng nhiều vườn rau ở các tỉnh, chúng ta vẫn phải quan sát xem rau có phát triển tốt không, tặng rau đến mọi người đã hợp lý chưa. Chúng ta tặng rau cho cả các trường trong và ngoài hệ thống, chúng ta bình đẳng đối đãi với tất cả mọi người. Trong “**Đệ Tử Quy**” dạy chúng ta: “***Phàm là người, cùng yêu thương. Che cùng trời, ở cùng đất***”.

Hơn 1000 đề tài vừa qua, tôi không trễ phút nào, tôi không thất hứa, lỡ hẹn với mọi người. Thiên hạ nói chúng ta làm cho dễ coi thì chúng ta càng phải đặc biệt chuyên cần, tinh tấn. Hòa Thượng nhắc, trong nội tâm chúng ta phát ra tâm đại bi, hoan hỷ để làm việc chúng sanh. Hòa Thượng nhận được vô cùng nhiều sự cúng dường nhưng Ngài dùng tất cả để phục vụ chúng sanh. Nếu ai muốn gửi gì cho tôi cái gì thì tôi sẽ bảo mọi người gửi đến địa chỉ tặng cho người khác. Điều này làm cũng không dễ chúng ta phải học dần. Hòa Thượng nói: **“Chướng ngại là ở chính chúng ta”**. Chúng ta chấp trước rất nặng. Trên Phật Kinh có nói, từ Thượng chí chư Phật, hạ chí quyền phi, cho đến nhuyển động, vi tế côn trùng, chúng ta phải dùng tâm từ bi bình đẳng đối đãi, không làm tổn hại. Chúng ta kính trọng Chư Phật và kính trọng tất cả các côn trùng nhỏ.

Hòa Thượng nói: **“Chư Phật Bồ Tát đối với tất cả chúng sanh bằng tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi nên các Ngài không hề có chướng ngại”**. Trong nội tâm chúng ta phải phát được tâm đại bi, đại hoan hỷ để bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh. Điều này rất khó, nếu chúng ta làm được thì chúng ta đã trở thành Phật Bồ Tát chứ không còn là phàm phu nghiệp chướng. Phật Bồ Tát đã dạy chúng ta nhiều lần nhưng chúng ta vẫn chưa giác ngộ.

Thích Ca Mâu Ni Phật thị hiện ở thế gian để tiếp độ chúng sanh 8000 lần. Mỗi khoảng thời gian Ngài thị hiện, pháp độ ở thế gian là 12.000 năm. Các Ngài xuất hiện ở thế gian trong những thân tướng khác nhau có thể là một người ăn mày thậm chí là một người phạm tội. Một người phạm tội thị hiện cho chúng ta rằng, nếu chúng ta làm những việc sai trái thì chúng ta sẽ bị trừng trị, tạo những nhân quả bất thiện thì chúng ta sẽ phải nhận quả bất thiện. Phật Bồ Tát đang thị hiện nghịch hạnh mà chúng ta mắng chửi người phạm tội đó thì các Ngài đang thành tựu công đức còn chúng ta thì tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Chúng ta chỉ từ bi với người mình ưa thích, chúng ta không thể từ bi với người mà mình ghét bỏ thì chúng ta vẫn đang “mê”.

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày, chúng ta tu hành ngay trong hoàn cảnh đối nhân xử thế. Chúng ta ở trong hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất để tôi luyện tâm. Nếu chúng ta còn thấy một người chúng ta chán ghét, một người chúng ta ưa thích thì chúng ta phải lập tức giác ngộ, biết rằng chúng ta vẫn là phàm phu, công phu chưa đủ”**. Chúng ta tu hành ngay trong cuộc sống hàng ngày đây là “trải sự luyện tâm”, Chúng ta quán sát chúng ta có phân biệt chấp trước, khởi lên yêu ghét, có bình đẳng đối đãi, hoan hỷ phục vụ chúng sanh không?

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta còn nhìn thấy một người chúng ta ưa thích và một người chúng ta chán ghét thì chúng ta lập tức nhận ra chúng ta vẫn là phàm phu, công phu chưa đủ. Khi chúng ta quán sát và nhận ra tâm yêu ghét thì tâm này sẽ dần dần tan nhạt. Phật Bồ Tát có**

thể dùng tâm trống rỗng, không phân biệt, chấp trước để đối đãi với tất cả chúng sanh vì các Ngài đã thành tựu được tâm “vô duyên đại từ”.

Trong nhà Phật nêu lên ba mức độ của tâm từ bi đó là “ái duyên từ bi”, “chúng sanh duyên từ bi”, “vô duyên đại từ bi”. Hiện tại, chúng ta chỉ đang dừng lại ở “ái duyên từ bi”. Chúng ta từ bi với người chúng ta ưa thích, chúng ta chưa thể từ bi với người chúng ta ghét. Tâm của chúng ta vẫn còn phân biệt, chấp trước nên chúng ta vẫn còn chướng ngại. Nâng cao hơn là tâm “chúng sanh duyên từ bi”. Đây là tâm từ bi với tất cả chúng sanh, chúng ta còn nhìn thấy đối tượng để chúng ta từ bi thì đó cũng chưa phải là tâm từ bi rốt ráo. Chúng ta phải nâng cao lên thành tâm “vô duyên đại từ bi”, lòng từ bi không có lý do. Khi chúng ta có tâm “vô duyên đại từ bi”, chúng ta sẽ làm mọi việc vừa khéo, vừa vặn, thích hợp. Chúng ta đạt được tâm “vô duyên đại từ” thì chúng ta không còn phân biệt, chấp trước, chúng ta làm việc bằng trí tuệ thì việc làm đó không thể có sai sót.

Phật Bồ Tát không có chướng ngại. Hòa Thượng Tịnh Không cũng không có chướng ngại nhưng người khác nhìn vào thấy Ngài có chướng ngại. Đó là do tâm phân biệt, chấp trước của chúng sanh rất nặng. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Tiền Phật tử cúng dường tại sao Ngài lại mang tặng cho người ngoại đạo?*”. Hòa Thượng nói: “*Người theo tôn giáo nào thì tự tánh của họ cũng là Phật. Họ đến châu Phi cứu giúp người nghèo khổ, họ cần thuốc, cần xe cứu thương thì tôi tặng cho họ!*”.

Hòa Thượng nói: “**Nhà Phật dạy: “Chúng sanh vô biên thế nguyện độ”. “Độ” nghĩa là phục vụ chúng sanh**”. Chúng ta phải phục vụ chúng sanh bằng tâm chân thành, bình đẳng, từ bi. Chúng sanh là chúng duyên hòa hợp tạo thành hiện tượng. Tất cả chúng sanh đều được bình đẳng đối đãi không phân biệt chủng tộc, màu da, tôn giáo. Nhà ăn của cư sĩ Lâm mở cửa đón tất cả mọi người không phân biệt họ có phải là Phật tử hay không. Chúng ta phục vụ chúng sanh bằng nội tâm chân thật hoan hỷ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

